

MITROPOLITUL
AUGUSTIN DE FLORINA

RĂBDAREA

Răbdarea este o virtute demnă de admirat și izvor de binefaceri. Aceasta o înțelege oricine dacă aruncă o privire în jurul său. În casă. Tu, tinere și tu, tânără, care vă pregătiți să vă cununați și să întemeiați o casă nouă, de ce anume aveți nevoie? Pentru casă este nevoie de multe resurse. Dacă ați putea să auziți un glas din cer, îngerii s-ar apleca la urechea miresei și la urechea mirelui și le-ar spune un cuvânt, care este cel mai necesar

dintre toate: dacă vreți să întemeiați o familie și să treceți prin vijeliile și furtunile, taifunurile și uraganele vieții, răbdare și iar răbdare! Nu este joacă și râs nunta, nu este joc și chef. Are obligații. Așadar, răbdare. Deoarece tânărul nu este înger, iar tânăra nu este arhanghel. Au defecte și slăbiciuni. Și trebuie să se rabde unul pe celălalt. Altfel, curând veți uita promisiunile și jurămintele și veți alerga la avocați pentru divorț. Și nu din cauza curviei sau a adulterului, ci și din cauza unor lucruri mărunte. De lucruri mărunte se iau soții și desfac sfânta legătură. Dacă însă ar fi avut puțină răbdare, n-ar fi ajuns acolo. Așadar, este necesară răbdarea ca să se țină casa; cu atât mai mult este necesară la părinți. Ai devenit tată, ai devenit mamă? Dacă vrei să crești copii și într-o zi să te mândrești cu ei, trebuie să fii o stâncă de răbdare. Dacă vă mâniați pe copiii voștri, nu veți reuși să le formați caracterul. Așadar, răbdare, mamă, pe care copilul tău voi te supără și te tulbură. Să nu zici vreun blestem împotriva lui. Copiii voi pot deveni cei mai buni copii. Încearcă cu iubirea ta, cu grija ta, cu toate mijloacele pe care ți le-a dat Dumnezeu, să-l faci un înger pe copilul sălbatic.

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

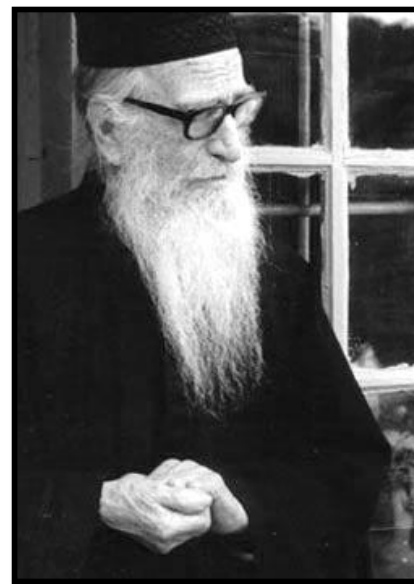
Pentru buletinul online abonarea se face aici: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Nr. 139 / 25 octombrie 2015

PĂRINTELE
DIONISIE DE LA COLCIU

ÎNVĂȚĂTURI

Învățătura Părintelui Dionisie era evanghelică, patristică și bisericească. Era singurul bătrân care spunea:

– Urmați sfaturile Bisericii Ortodoxe. Adevărata și singura cale de mântuire este Biserica Ortodoxă. În aceasta aflăm voia lui Dumnezeu, aflăm cum să

ne pregătim în această viață amăgitoare pentru cea veșnică și adevărată.

Cuvântul lui avea ca măsură neputința omenească. Nu spunea lucruri exagerate (Îl îmbrățișez pe Hristos și El pe mine mă îmbrățișează sau Noi aici vorbim cu Dumnezeu) ca să se arate pe sine că trăiește stări înalte, iar sărmanul laic să pară că trăiește stări cu mult inferioare.

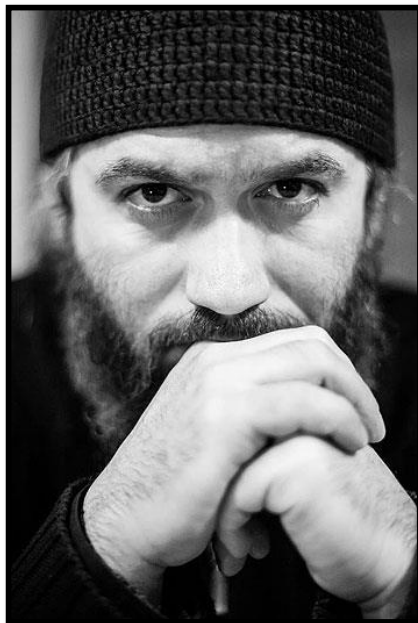
– Cum vă simțiți părinte Dionisie?
– Foarte păcătos, însă nădejdea mântuirii mele nu am pierdut-o. Întotdeauna o las la mila cea mare a lui Dumnezeu.

Nu puneam distanță prea mare între monahi și laici. Avea cuvinte de laudă și pentru cel care stă dar și pentru cel căzut.

– Creștin este cel care are o viață liturgică – spovedanie, dumnezeiască împărtășanie în mod regulat - și participare la slujbele bisericii. Altfel, poate doar să spună că este creștin. Fără spovedanie nu este mântuire. Să nu te înșeli cu gândul: m-am mărturisit

Înainte de icoana, m-am mărturisit Maicii Domnului, m-am mărturisit aproapelui meu, sunt iertat. Pentru spovedanie e nevoie de preot și epitrahil, așa cum ne-a predate Biserica. Sfaturile Bisericii noastre sunt marea noastră nădejde. Niciodată, sub niciun chip, să nu uitați că Sfintele Taine sunt farurile ortodoxiei. Aveți grija. Căsătoria se destramă datorită bănuielilor, egoismului și a gândurilor. Părinții duhovnicești sunt de mult ajutor pentru închegarea căsătoriei. Duhovnicul sfătuiește ca unul ce este neutru, fără sentimentalisme și părtiniri. Iubirea dintre oameni este cel mai frumos lucru de pe pământ și ajută mult la păstrarea familiei. Iubirea se dobândește prin păzirea poruncilor Bisericii și ale Sfintei Scripturi. Osândirea este cutremurul care zdruncină familia și întreaga societate. De aceea nu avem îngăduință din partea lui Dumnezeu și a Bisericii să osândim, deoarece, pe de o parte, îndepărtăm de la noi harul lui Dumnezeu, iar pe de alta, luăm asupra noastră păcatele celorlalți, noi care nu putem să le ducem nici pe ale noastre. la o parte – acum ești acasă, acordă timpul cuvenit familiei, ție însăși și lui Dumnezeu.

Sursa: Arhimandritul Grigorie, starețul Mănăstirii Dohiariu – *Ucenic la oameni nevoitori*, pag. 360 și 365 – Ed. Bizantină, București.

PĂRINTELE
SAVATIE BAȘTOVOI

SINGURĂTATEA

Singurătatea a fost și rămâne o temă fundamentală a literaturii, chiar și pentru faptul că actul scrierii este unul întru totul singuratic. Oamenii scriu atunci când sunt singuri. Majoritatea scriitorilor au avut nevoie de singurătate pentru a scrie, iar atunci când scrierile erau dictate scribilor ele oricum reflectau gânduri și meditații la care autorii ajungeau în deplină singurătate.

Dintotdeauna, oamenii singuri au constituit un mister, pentru că peste tot în lume se știe că revelațiile se primesc doar în singurătate. Atunci când Moise a trebuit să vorbească cu

Dumnezeu, el s-a suit în munte, însingurându-se de comunitate.

Cu cât lumea interioară a cuiva este mai bogată, cu atât acel om își dorește însingurarea. A te teme de singurătate este dovada imaturității spirituale și a incapacității de a înțelege adevăratele sensuri ale condiției umane.

Pentru a scăpa de singurătate, oamenii au inventat aparate care înlocuiesc oamenii: aparate care redau muzică, aparate care proiectează oameni și animale în mișcare, au creat industria filmului, astfel încât omul modern este bombardat în orice moment de imitațiile comunicării, care nu sunt nimic altceva decât un miraj. Iar cu mirajul nu poți vorbi.

Oare putem spune filmului: *te iubesc*? Sau putem vorbi cu butoanele care pornesc muzica? Nu. Dar nici nu simțim nevoia, îmi veți spune. Foarte corect. Toată această hărmălaie menită, aparent, să ne atrofieze sentimentul însingurării, de fapt ne anihilează nevoia de a comunica, de a formula, de a transmite.

Putem formula doar ceea ce am înțeles, înțelegem doar ceea asupra a ce am meditat, medităm doar atunci când avem condiții, iar condiția primordială a meditației este singurătatea. Deoarece nu mai avem ocazia să petrecem singuri, nu mai ajungem nici să medităm asupra a ceea ce suntem și ce simțim. Din cauză că nu gândim nu formulăm și pentru că nu avem o formulă personală a ceea ce

suntem și simțim nici nu mai avem ce spune.

Dacă veți derula peretele vostru de FB, în cazul în care nu aveți un perete plin de filme cu pisici, reclame la pantofi sau știri despre bombe și accidente, atunci veți vedea că chiar și cei mai inteligenți dintre prietenii voștri nu fac decât să comenteze fapte străine: ce au făcut politicienii, cum au reparat o stradă etc. Încep să dispară oamenii care vă pot povesti o experiență proprie a spiritului lor, iar asta îi ascunde tot mai mult și mai mult de ochii noștri, amestecându-i în iureșul lumii.

Va veni vremea când oamenii se vor recunoaște după felul în care înțeleg singurătatea, pentru că pe unii singurătatea îi înnebunește, iar pe alții îi preface în îngeri.

Că oamenii suferă de singurătate, nu e un secret. Nu e o arătare nouă pe pământ. Doar că s-a schimbat rostul însingurării – astăzi tot mai puțini scot din singurătatea lor poeme și flori pe care să le dăruiască lumii.

Sursa: Savatie Baștovoi

